

'Kijk,' riep Zelfvertrouwen verrukt toen ze naar twee figuren wees die ver achter hen op doken en in hun richting liepen.

Zelfkennis draaide zich om: 'Ha, daar zijn ze al. Creativiteit en Intuïtie, ik had ze al verwacht.' Hij zette Zelfvertrouwen op eigen benen.

De verdwaalde vrouw keek met de hand boven haar ogen in de richting waar Zelfkennis en Zelfvertrouwen heen keken en ze knikte.

De man en het meisje draaiden zich naar haar om en spontaan begonnen ze gedrieën naar elkaar te zwaaien.

Of wenkten ze haar?

Tussen zich in hielden Creativiteit en Intuïtie een klein jongetje aan de hand dat nog maar amper kon lopen.

'Oh, kijk eens. Zelfrespect kan al bijna zelf lopen... Wat is hij nog klein hè?' Merkte Zelfvertrouwen verrukt op.

'Dat zijn we allemaal geweest. Jij ook.' Voegde Zelfkennis er enigszins besmuikt aan toe. Zelfvertrouwen keek hem met een frons aan en Zelfkennis gaf haar een knipoog. Ze glimlachte terug en zwaaide naar de naderende mensen, terwijl ze enthousiast op en neer danste.

Er slopen ook een aantal figuren weg. Ze knikten naar de blijvers, staken hun hand op of maakten een praatje. 'Tot later,' klonk het.

'Zeker weten,' was het antwoord.

De verdwaalde vrouw keek met verbazing naar de vlakke. Dit had ze nog nooit gezien.

Welcome en onwelkome gasten in haar leven allemaal bij elkaar. En wat zag ze een aantal van hen inderdaad graag verdwijnen en wat was ze blij met degenen die opnieuw in haar leven waren gekomen. Ze keek naar Creativiteit en Intuïtie die heel langzaam dichterbij kwamen omdat Zelfrespect nog niet goed op eigen benen kon staan en met een diepe frons van inspanning meer waggelde dan liep.

De verdwaalde vrouw keek ook naar de gebogen, wegsluitende figuren en voelde zich toch wat weemoedig worden. 'Ik zal ze nog missen,' zuchtte ze in zichzelf.

Eén van de figuren, draaide zich op dat moment met een zwaai om alsof ze wist wat de vrouw voelde. Haar grijze rokken zwierden om haar heen. Ze keek naar de verdwaalde vrouw, leek moed te vatten en liep vastberaden met grote stappen naar de vrouw waarbij ze haar rokken hoog op trok om sneller vooruit te kunnen komen.

De verdwaalde vrouw schrok en begon te beven.

Zelfkennis en Zelfvertrouwen verstijfden en grepen elkaar bij de onderarm beet. Creativiteit en Intuïtie bevroren.

De enige die zich niets van de figuur in het grijs aan trok was Zelfrespect. Hij liet zijn begeleiders los en kwam waggelend de kant van de verdwaalde vrouw op. Hij hief zijn hoofdje omhoog, keek haar met zijn grote, donkere kijkers aan en stak zijn armpjes verlangend naar de vrouw uit. Ze begonnen beiden te lachen. De vrouw ging op haar hurken zitten en stak haar armen naar Zelfrespect uit.

De in het grijs geklede figuur was ondertussen al op dezelfde hoogte als Creativiteit en Intuïtie gekomen en de vrouw wist wat haar te doen stond.

Met haar handen aan haar mond om het geluid te versterken brulde ze triomfantelijk: 'LAAT MAAR WANHOOP. IK HEB JE NIET MEER NODIG. JE KUNT WEL GAAN!' Wanhoop aarzelde.

Het onverwachte, harde geluid was teveel voor Zelfrespect. Hij kon zijn evenwicht niet meer bewaren en viel met een smak op de grond. Hij begon te krijsen waarop Creativiteit en Intuïtie op hem af stormden en van de grond plukten. Ze veegden voorzichtig het zand van hem af en troostten hem.

Zelfkennis, Zelfvertrouwen en de verdwaalde vrouw keken elkaar aan. Wanhoop gebruikte deze afleiding om haar pas te versnellen en haar tocht terug naar de vrouw af te ronden. Maar de vrouw wankelde dit keer niet. Toen Wanhoop nog maar enkele passen van haar verwijderd was ging ze trots rechtop staan, stak haar linkerhand op als stopteken en riep: 'HALT! ZO IS HET VER GENOEG. VERDWIJN UIT MIJN LEVEN!'

Dat was duidelijke taal zou je zeggen. Maar niet voor Wanhoop. Ze bleef weliswaar staan, maar met kaarsrechte rug en hautaine blik zei ze: 'Je kunt helemaal niet zonder me. We horen bij elkaar. Weet wat je van me verlangt, want als ik eenmaal weg ben heb je me niet zomaar terug.'

De vrouw glunderde naar haar metgezel van weleer: 'Ja, ik weet het Wanhoop. We hebben lang met elkaar op getrokken. Ik heb veel van je geleerd, maar heb je niet meer nodig.'

'Goed. Zoals je wilt, maar denk maar niet dat je het in je eentje redt.'

'Dat weet ik. Daarom vertrouw ik op andere kompanen en ben jij niet langer welkom,' zei de vrouw rustig en overtuigd van zichzelf.

Wanhoop trok een wenkbrauw op, gaf zich schouderophalend gewonnen en draaide zich met zwierige rokken om. Ze stak haar hand op ten afscheid, trok zich terug en keek niet meer om.